

Hensyn til et Tilfælde, der var mødt paa et Sted i Jylland, troer jeg ogsaa, at de, der havde at varetage Statens Interesse, ville være virksomme, for at Sagen kunde komme videre. Er den private Interesse i et saadant Tilfælde virkelig af Betydning, saa troer jeg dog ikke, at det kan føre videre, end at der vil være tilstrækkelig Anledning for vedkommende Dyrighed til ad Bevillingsveien at gjøre det muligt at føre en saadan Sag videre. Men jeg troer paa ingen Maade, at den hele Lovgivning skal formes efter et saadant muligt særligt Tilfælde. Man skal dog ikke affatte Lovregler efter et reent exceptionelt Tilfælde, som kan møde engang hist og her i et aldeles sjældent forefaldende Tilfælde. Til Styrke for Udvalgets Majoritets Anskuelse kan jeg endnu heller ikke Andet end i høi Maade paaberaabe mig, hvad min meget agtede Sidemand (Dr. Sted) har bemærket at være Tilfældet i andre Lande. Jeg skulde dog meget tvivle om, at vore Politie-Embedsmænd skulde staae saa langt under Politie-Embedsmændene i andre Lande, at man ikke kunde betroe dem at behandle Sager indtil en Værdi af 10 Rbd., naar man i Frankrig kan betroe dem at behandle Sager indtil Værdi af 50 Francs eller i Norge til 8 Species. Men i andre Lande har man gennemført den Anskuelse, som gaaer igjennem vor Dverrets-Anordning, og som vist i og for sig er rigtig, nemlig paa den ene Side, at naar Staten lader Domstolene bestaae, lader Embedsmændene være i deres Virksomhed, saa maa den ikke gennem Lovgivningen vise dem Mistillid, — i saa Fald skal den omordne det hele Forhold, hvorom der er Tale, — og paa den anden Side, at der skal være et passende Forhold mellem de Omkostninger, som Staten anvender paa Retspleien, og de Gjenstande, for hvilke Domstolene skulle træde i Virksomhed, og at man saaledes ogsaa i pecuniær Henseende har en tilstrækkelig Grund til at Staten sætter en saadan Grændse, som den, Staten har sat i Dverrets-Anordningen. Er der nu højere Hensyn, som gjøre, at dette er urigtigt, saa maa man forandre det i det Hele, men ikke i Henseende til en enkelt Klasse af Sager og derved bringe Forvirring ind i den hele Lovgivning.

Simony: Den ærede Landssthingsmand for den 4de Valgkreds (Krabbe), som allerede 2 Gange har havt Ordet og derfor ikke oftere kan tale, har anmodet mig om at meddele en Oplysning med Hensyn til det af ham stillede Endringsforslag, der er opført paa Afstemningslisten under Nr. 6. Forfaavidt det nemlig mod det stillede Forslag er yttret, at der skulde ligge den Synderlighed i de Udtryk, der forekomme deri: „dog uden at Modparten derved paadrages forøgede Omkostninger og uden Udgifter for det Offentlige“, at det vilde være formeent, at Bevilling til fri Proces kunde meddeles i Politieretsager, da er det ikke hans Mening, at Meddelelsen af fri Proces i Politieretsager skulde være udelukket. Han har ved disse Udtryk alene sigtet til, at der ikke i Politieretsager, saaledes som i Justitsager, skal tilkjendes de Sagførere, der møde, Salair.

Da jeg nu engang har taget Ordet, kan jeg ikke tilbageholde den Yttring, at jeg, uagtet jeg erkjender, at det Forslag, som af Minoriteten er stillet under Nr. 6, rettere havde sin Plads i en særegen Lov, dog troer at burde stemme for Forslaget. Det gaaer dog ikke ud paa Andet, end at have en Indskrænkning i Friheden, som efter den hidtil bestaaende Lovgivning har fundet Sted, nemlig den Indskrænkning, at man ikke i Politiesager, saavel som i andre Sager maa benytte Vejledning af Sagførere, og paa den anden Side er jeg derimod med Udvalgets Majoritet entig i, at der bør være en summa appellabilis, og jeg vil derfor stemme for det af Udvalgets Majoritet under Nr. 8 stillede Forslag.

Solf: Jeg skylder Sandheden det Vidnesbyrd, at jeg hverken i mit private Liv eller i min Stilling som Sagfører — og jeg har i en lang Række af Aar været Sagfører — har erfaret nogen begrundet eller almindelig Klage over Forurettelse ved Sagers Behandling ved Underpolitieretterne. Men, saa gjerne jeg udtaler dette Vidnesbyrd, saa klart er det ogsaa, at Grunden til, at jeg kan udtale det, hidrører ikke fra Lovgivningens Omfæng, men er en Følge alene af Dommernes Retssindighed i Almindelighed. Statens Borgere bør vistnok have Krav paa en under alle Omstændigheder mere betryggende Retsbehandling, og ligesaa